

Allt är inte Gud som Glimmar - Kapitel 9

[Spara som PDF](#)

Lyssna till bokens Kapitel 9 via spelaren nedan (talsyntes):

När du lyssnat klart går du vidare till [Kapitel 10 -->](#)

(Klicka på [denna länk](#) för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem mp3-filen till din dator)

Jesus i dödsriket

En del i Kenyons lära som blivit mycket omskriven, och som de flesta därför hört talas om, är den nya synen på Jesu försoningsverk. Kyrkan har alltid förkunnat att det var Jesu fysiska lidande på korset som frälste oss. För denna ståndpunkt finns det också överväldigande stöd i Skriften. Läs gärna Ef 1:3-10, Fil 2:5-11, Kol 1:19-23, Kol 2:13-15, Hebr 9:27-28 och 1 Petr 4:1-2.

Men för Kenyon är detta inte nog. Trots att Jesus säger: "Det är fullbordat" strax innan han dör, så förkunnar Kenyon att det inte är färdigt med detta. Det som kommer sedan är det egentliga frälsningsverket.

Då säger Kenyon nämligen att djävulen tog Jesus ned till dödsriket i tanken att han själv och demonerna vunnit en slutlig seger. De skulle därför gjort vad de kunde för att plåga Jesus, och han led då vad hela mänskligheten annars hade behövt lida i helvetet.

Gjord till synd

Kenyons textunderlag är det klenast tänkbara. Han utgår från ett enda bibelord, nämligen 2 Kor 5:21 där det heter:

"Den som inte visste av någon synd, honom har han för vår skull gjort till synd, för att vi i honom skulle få den rättfärdighet som kommer från Gud."

Egentligen måste vi också läsa King James översättning, som är den enda gångbara i engelskspråkiga delar av trosrörelsen:

“For he hath made him to be sin for us, who knew no sin; that we might be made the righteousness of God in him.”

Kenyons ofta upprepade tanke är att Kristus blev gjord till synd för att vi skulle bli gjorda till rättfärdighet. “Han blev vad vi var för att vi skulle bli vad han är”, heter det ofta både hos Kenyon och Hagin. Och så kunde man kanske tolka den här versen om vi inte hade resten av Bibeln att tillgå. Här finner nu Kenyon alltså något mer än att Kristus bara skulle ha gått in i vårt ställe.

Gå över gränsen

Kenyon påstår nämligen att Jesus inte bara led för syndare utan att han bokstavligen talat blev gjord till en syndare. Han fick syndarens natur säger Kenyon. Han dog andligen. Från att förut varit “Gud i mänsklig förklädnad”, så blev han enligt Kenyon bara en människa med syndares natur när han dog. Han påstås nämligen ha dött andligen innan han dog fysiskt. Hade han inte gjort det, hade han inte kunnat dö fysiskt heller, menar Kenyon.

Kenyon för ett ganska invecklat resonemang om Jesu inkarnation:

“Jesus blev inte delaktig av sin mors natur. Hon klädde honom endast i syndfritt kött. Hade han blivit befruktad genom Josefs säd skulle hans kropp ha varit dödlig... Han hade samma sorts kropp som Adam hade i lustgården före syndafallet”

(What happened between the cross and the throne, sid 21).

Jesus måste därför göras till en syndare och dö andligen för att kunna dö kroppsligen. Han måste få Satans natur i sin ande.

Vad säger då Kenyon att frälsningen består i? Ja, inte i att Jesus i rättfärdighet gav sitt liv som en gåva och ett offer. I stället blev han en syndare som hamnade i helvetet tills Fadern på tredje dagen sade: “Nu är det nog!” Då föddes Jesus på nytt till andligt liv och gudomlig rättfärdighet. Därpå tog han makten över djävulen genom att slita ifrån honom nycklarna till döden och dödsriket. Sedan uppstod han från de döda, och frambar efteråt sitt blod i det himmelska

tabernaklet.

Nyckelordet är hela tiden ordet "gränsöverskridande". Jesus sägs två gånger ha gått över gränsen mellan Gud och människa - dels innan han dog, dels när han föddes på nytt i avgrunden. Kenyon menar sedan, att när Adam föll i synd, så gick han över den gränsen och förlorade sin ursprungliga gudomlighet. När han genom frälsningen föds på nytt, så går han över samma gräns åt andra hållet. Vilket skulle bevisas.

Konsekvenserna

Denna helt nya frälsningslära behövs alltså för att Kenyon skall kunna bygga under sin tes om att vi blir av med vår "sataniska natur" när Jesus tog den till helvetet och förvandlas till Guds jämlikar när Jesus föddes på nytt. Det är därför trosförkunnare i allmänhet har så svårt att avstå från denna teologi. De flesta ligger lågt med den, väl vetande att den är lätt att kritisera. Men du får dem inte att erkänna att den är fel, för den behövs i deras system.

Egentligen kan man väl tycka, att det är oväsentligt om Jesus frälste oss på korset eller i avgrunden, bara vi är frälsta. Men så är det inte. Frälstes vi i avgrunden enligt Kenyons modell, så blir vi "i Guds klass" när vi föds på nytt. Därför hänger man fast vid en falsk teologi trots att den är lätt att motbevisa. Men många ligger lite lågt. Det visar att man tycks veta att detta är en sjuk sak.

Den andra konsekvensen blir att Jesus inte frälste oss genom att utblotta sig inför Fadern utan genom att rycka nycklarna från djävulen. Om det var så han segrade så är det modellen för vår seger med. Vi segrar inte genom att utblotta oss inför Fadern utan vi vinner över djävulen genom att använda makt.

Jesu seger var en kärlekens seger, men Kenyon gör om den till en maktens seger.

För det tredje använder Kenyon denna frälsningslära för att bygga under sin extrema gränsdragning mellan andligt och fysiskt. Synd och sjukdom är andliga problem för Kenyon. Det upprepar han gång på gång i sina böcker. Ett andligt problem kan inte lösas genom ett fysiskt lidande. Det vill till ett andligt lidande, säger Kenyon. Som vanligt finns det inget stöd i Skriften för dessa detaljerade tankar. Kenyon bara säger att det är så.

Men Kenyon kanske har rätt?

Mycket hänger på om Kenyon rätt har uppfattat vad Paulus menar med att Jesus blev gjord till synd. Betyder det verkligen, att han gick över gränsen och förlorade sin gudomlighet innan han dog?

Nya testamentet är skrivet på grekiska och det gamla har vi på hebreiska. När vi går till Gamla testamentet kan vi konstatera, att i hebreiskan används samma ord för att beteckna både synd och syndoffer. I Nya testamentet talas det mycket lite om syndoffer, och det går därför inte att finna om motsvarande språkbruk kunde gälla även här.

Det får ändå anses som fullt tänkbart att man översätter orden att "han som inte visste av någon synd blev för vår skull gjord till ett syndoffer". Det kunde Jesus bli utan att förlora sin gudomlighet. Så har kyrkan förkunnat i alla tider.

Det finns dock klarare vittnesbörd. Jesus säger själv: "Det är fullbordat", innan han dör, och han lovar rövaren: "I dag skall du vara med mig i paradiset". Här pläderar dock Kenyon för en alternativ översättning. Han poängterar - vilket är sant - att det varken finns punkt eller kommatecken i grundtexten. Därför anser han, att texten skall översättas: "Sannerligen, i dag säger jag dig: Du skall vara med mig i paradiset."

Petrus utplånar varje tveksamhet med orden:

"Även Kristus led döden för synder, en gång för alla. Rättfärdig led han för orättfärdiga, för att kunna föra er till Gud. Han blev dödad till kroppen men levandegjord till anden. I anden gick han bort och predikade för de andar som hölls i fängelse, de som inte lydde den gången då Gud i sitt tålmod gav dem anstånd i Noaks dagar, medan arken byggdes" (1 Petr 3:18-20).

Här är det uteslutet, att Jesus skulle "ha Satans natur" när han dör. Han går inte till dödsriket för att plågas av demoner. Han går dit i triumf för att förkunna Guds godhet. Exakt vad den förkunnelsen betydde för dem som hörde den förstår vi inte, men det behövs inte heller. Klart är i alla händelser, att om Kenyon skall få rätt, så måste den här texten rivas ut ur Bibeln. Det räcker inte med mindre.

Eftersom varje sak skall avgöras av två eller tre vittnesbörd, så ger oss Bibeln ytterligare två som är helt solklara. Det var när Jesus dog som förlåten i templet rämnade. Så länge den fanns, markerade den att människan inte fick lov att träda in i Guds närhet. När Jesus sade att försoningsverket var fullbordat, så öppnades vägen tillbaka.

Om Kenyon haft rätt, skulle den rämnat på påskdagen, eftersom synden först då skulle varit sonad, och Jesus då först fått nycklarna till döden och dödsriket.

Johannes gör klart, att man krossade benen på de båda rövarena men inte på Jesus. Läser vi Ps 34, så står det där, att den rättfärdige måste lida mycket, men att inte ett ben i hans kropp skall bli krossat. Alltså gav Fadern det vittnesbördet, att Jesus dog i rättfärdighet och inte i "Satans natur".

Gränsen står fast

Det står om Jesus, att han blev "lik oss människor" (Fil 2:7). Han blev "*som* en av oss", men han blev aldrig "en av oss". Han avstod från jämlikheten med Gud, men han upphörde aldrig att vara Gud. Gränsen mellan Gud och människa tillkom i skapelsen och inte i syndafallet, och Jesus bröt aldrig ner den i sin försoning heller.

Johannes varnar för villfarelsens ande som förnekar att "Jesus är Kristus, vilken kommit som människa av kött och blod" (1 Joh 4:2). Vi möter detta falska synsätt överallt i New Age. Där är Jesus en av "de upplysta mästarna", men det är ingen artskillnad mellan honom och oss. Hur villfarelsen än formuleras, så betyder den att gränsen skulle vara nedriven. Det var den gränsen Adam ville gå över, och hans längtan har ännu inte upphört.

Det är alltså här, som själva fällan är gillrad. Kristendomen är alltid ansatt från mörkrets rike av krafter som vill förvandla människan från att nästan vara ett gudaväsen till att verkligen bli ett. Detta går lättast att genomföra om man förkunnar en Jesus som var eller blev en människa och inget annat.

Mycket starka krafter är i rörelse. Hur skall vi känna igen dem? De bryter alla ner Jesu särställning. Han var på en gång sann Gud och sann människa, säger klassisk teologi. Och denna formulering har stått sig genom två årtusenden av brottningskamp mot villfarelser av olika slag. Den är noga testad.

Kenyon säger, att Jesus aldrig var sjuk. Hur kan han veta det, när det står att han "var förtrogen med sjukdom" och att han "var frestad/prövad i allt, på samma sätt som vi"? Svaret är enkelt. Innan Jesus dog andligen, kunde han varken bli sjuk eller dö, säger Kenyon. Alltså hävdar Kenyon, att Jesus i praktiken inte var sann människa förrän han dog "andligen" och fick Satans natur. Och när det hände, var han inte längre sann Gud.

Men nu var det alltså meningen att han skulle vara sann Gud och sann människa på samma gång, allt sedan han föddes. Det är bara när vi strikt håller fast vid den

tanken, som vi kan förstå att Jesus identifierade sig med oss utan att sudda ut gränsen mellan Gud och människa.

“Gneta inte med läran”

Många religionskrig har utkämpats i den rena lärans namn. Många är därför skeptiska till att man analyserar nya rörelers läror. De menar, att man får vara lite praktisk och ta emot de goda bitarna. Resten får man släppa.

Därför erkänner många, att hela läran om Jesu frälsning i avgrunden är oriktig. Den bör vi förkasta, menar de. Men sedan kan vi gott ta emot en massa annat ur trosförkunnelsen. Därför kan man möta människor, som är övertygade om vi kan “ta ut himmelska förmåner i tro”, samtidigt som de håller fast vid den klassiska teologin om frälsningen. De säger sig ha förkastat det som var dåligt och behållit det som var bra.

Men det har de inte. Läran om att vi kan “ta ut i tro” bygger på att vi blir Guds jämlikar genom rättfärdiggörelsen. Och den i sin tur bygger på att Jesus gick över gränsen och frälste oss i avgrunden. Så i samma ögonblick som vi säger oss hålla fast vid klassisk teologi om frälsningen, så måste vi rensa ut alla de följdteologier, som den falska försoningsläran dragit med sig.

Vi antar, att du går ut med en mäklare för att köpa ett hus. Grunden är skev och full av mögel, men resten av huset ser trevligt ut. Mäklaren försöker sälja till dig och säger att “grunden går ju alltid att ta bort”. Tror du på det? Har du sett ett hus sväva fritt i luften?

Du kan få en ganska enkel tumregel till vad som blir kvar, sedan man rensat bort den falska försoningsläran och alla dess följder. Gå in i en karismatisk pingstförsamling och lyssna på förkunnelsen där. Den motsvarar ungefär det som är sunt i trosrörelsen.

“Delaktig av gudomlig natur”

Innan vi slutar denna viktiga analys vill jag för fullständighets skull kommentera ytterligare två bibeltexter, som ofta används för att stödja Kenyons tankar. I 2 Petr 1:4 står det, att vi blivit delaktiga av gudomlig natur. Betyder inte det, att vi blivit gudar? Nej. Det ord som översätts med “delaktig” är det grekiska “koinonos”. Det ordet har ingen exakt svensk eller engelsk motsvarighet. Det betyder i första hand “den som lever i gemenskap”. Vi välsignar ofta varandra med “den helige Andes delaktighet” och menar då som det står i NT 81 eller i Bo Giertz översättning: “gemenskap med den helige Ande”.

Som kristna är vi delaktiga i varandra. Det är gemenskapens hemlighet. Men det betyder inte, att Svensson blir Andersson för det. Den gränsen finns kvar. Skillnaden är att det finns en kommunikation över den gränsen. Så är det också mellan oss och Gud. Gränsen finns, men i Kristus har det också blivit en ny kommunikation.

Den andra texten är Ps 82, där Gud talar strängt till "gudarna" Vilka är de? Svar: de är jordiska kungar och makthavare, alltså människor. På den tiden utgav sig kungar för att vara gudar eller halvgudar, och de dyrkades av folket. Men allt detta var en styggelse för Gud. Det kan du se på Guds reaktion, när Israels äldste kom till Samuel och önskade en kung över sig (1 Sam 8). Gud tog detta som ännu ett uppror. Vill du ha fler texter som talar om Guds syn på de människor som menar sig vara gudar, så läs noga Jes 41:21-29 (särskilt vers 23) och Hes 28:1-10.

Sammanfattning

Kenyon har försökt ändra läran om Jesu försoning, så att det centrala blir att Jesus går över gränsen mellan Gud och människa innan han dör. Sedan när han uppstår, går han på nytt över den gränsen och får då åter tillbaka sin gudomliga natur. Sedan lägger Kenyon denna felaktiga tanke som en mall för människan. Genom syndafallet gick hon över samma gräns och förlorade jämlikheten med Gud, anser han. Och genom pånyttfödelsen skulle hon sedan ha återfått sin ursprungliga gudomlighet. Därför kan hon "ta ut i tro", och därför kan hon härska över skapelsen igen, säger Kenyon.

Det är bara så att detta med säkerhet är fel, ty Adam var nästan ett gudaväsen och inte en gud. Och eftersom denna lära gjorts till grund för allt som ger trosförkunnelsen dess särart, så gör vi klokast i att förkasta alltsammans. Det går inte att pröva och behålla vad gott är, ty det som skiljer trosrörelsens lära från god karismatisk pingstförkunnelse har hela tiden den falska försoningen som utgångspunkt.

När man läser Kenyons böcker verkar det som om läran om försoningen kom till ganska sent, efter det mesta av vad Kenyon i övrigt förde fram. Allt börjar med pånyttfödelsen och tankarna om försoningen är den avslutning som till synes bekräftar att allt det andra skulle vara rätt. Så man kan ändå inte återgå till klassisk försoningsteologi utan att resten äventyras. Slutstenen behövs för att bygget skall hänga ihop.

Kenyons bok *What happened between the Cross and the Throne* handlar just om hans nya försoningslära. Kenyon har gett boken en underrubrik, där det står: "Borde ha skrivits för 400 år sedan". Det är svårt att hålla med honom, när man satt sig in i den nya lärans alla konsekvenser. Men rubriken visar att det faktiskt rör sig om ett nytt evangelium.

[Till Kapitel 10 ->](#)

[←- Till Kapitel 8](#)

[←- Till Innehållsförteckning](#)